

Kristin Colli

Sladká pomsta

Kristin Colli

Sladká pomsta

*Co dokáže sladká pomsta, když člověk přijde
o své nejbližší!*

*Příběh nepopisuje žádnou skutečnou
událost, ale trochu ze života přece jenom je.
Pevně doufám, že se čtenářům bude i tak líbit.*

Kapitola 1: Smrt

Příběh nás zavádí do Anglie 18. století, přesněji do roku 1760, kde vášeň a láska nebyly vždy na prvním místě. Válčilo se na všech místech, frontách; Paříž, Itálie, Španělsko atd...

Malý desetiletý Edward je chlapec s velkým nadáním na průšvihy. Neustále s kordem mával kolem sebe, dokonce i poddané služebnictvo tím znamenitě ohrožoval. Jedna stará služka, která zrovna nesla jídlo na stříbrném podnose, se velice polekala, když okolo proběhl malý Edward.

Náhle se chlapec pozastavil. Mladý pohledný muž oblečen do saténové světle hnědé obleku s krajkami, který splýval s jeho módně učesanými vlasy, mu právě zablokoval únikovou cestu.

„Edwarde, rodiče už Vás očekávají!“ Řekl mu mladý komorník s rukama za zády. Váš kord, prosím?“ svou pravou ruku natáhl před sebe.

„Ach, jo...“ povzdechl si tmavovlasý chlapec se zelenýma očima a předal mu ho do ruky. Muž se jen pousmál. Edward tedy až trochu znuděně pospíchal za rodiči, kteří už na něj netrpělivě čekali ve velké jídelní hale.

V hale u dlouhého stolu, kde přímo uprostřed bílého ubrusu zářily čerstvě natrhané květiny ve váze, nechyběly také klasické

pěti ramenné vysoké svícny stojící z obou stran, barokní styl, který budil příjemnou atmosféru po celé místnosti, se pro malého šlechtice stávalo směšným terčem bijícím do očí.

Chlapec se ani nepozdravil s rodiči a usedl za stůl jako nějaký sedlák. Rodiče se nestačili ani divit, tvář jim doslova zkameněla.

Fešný komorník vešel do místnosti. Chlapec se na něj podíval a potutelně se na něj pousmál.

Komorník nenápadně udělal totéž, zavřel dvoje dveře v barokním stylu a kráčel směrem až na konec stolu, kde jedl pán se svou chotí.

Sluha v bílých rukavičkách naservíroval chlapci volské oko a k tomu kousek rajčete ve tvaru měsíčku. Edward se na to moc hezky netvářil, raději byl o hladu.

„Nemám hlad. Můžu už odejít?“ ptal se s grimasou ve tváři malý Edward svých rodičů.

„Proč tak najednou?“ ozval se vousatý otec s vrásky na čele. „Ani jsi nám vlastně neřekl, jak ses dneska měl?“ Dal si do úst poslední sousto.

„Obvykle, nijak... Můžu už jít?“ znovu se zeptal chlapec.

„Ne. Budeš tady s námi a posnídáš!“ zdůraznil ukazováčkem na levé ruce ťuknutím do stolu.

Jeho překrásná žena s vyčesanými vlasy nahoru svého manžela usměrnila slovy:

„Richarde, je to ještě dítě. Dopřej mu trochu volnosti... Je to ještě kluk, a eventuálně se tady nudí,“ hladila manželovi hřbet ruky.

„Dobře, ale do setmění se vrať domů!“ sdělil otec malému synovi, který už se pomalu a jistě chystal vstát ze židle.

Chlapec s radostí vyskočil ze židle a utíkal rychle ven.

„Nicholasi?“ zavolal si pán na komorníka stojícího za ním.

„Ano, pane?“ s rukama zkříženýma vepředu nahnul se k vévodovi.

„Bud' mu na blízku. Byl bych nerad, kdyby se mu něco stalo...“ pověřil ho dosti vážným úkolem.

„Zajisté pane,“ vzal Nicholas na vědomí a odešel.

„Jsi opravdu dobrý panovník,“ prohlásila jeho drahá choť.

Richard Dashwood z nepříliš známého šlechtického rodu, i když je navíc všemi lidmi milovaný, se chopil něžně manželčiny ruky a políbil ji.

Ještě před úsvitem přijela do jejich sídla nečekaná návštěva ve tmavě černém kočáře. Kočí slezl dolů ze sedadla a otevřel dveře s tvarovaným sklem svému pánovi. Z tmavě černého kočáru pak vystoupila mužská postava zahalená do černého pláště, do trojcípého klobouku, zpod kterého trčela černá maska s dlouhým zobákem. Co ale dominovalo jeho nezkrotnou image, byl knír s krátkou brádkou a zlatý prsten s červeným kamenem, který se mu vyjímal na kožené rukavici na levém prsteníčku.

Muž s postranními úmysly a pevně rozhodnut s pomocí vycházkové hole, na jejímž konci byla vytvarovaná lebka symbolizující to největší zlo, vyšlapal kamenné schody, které vedly přímo do panství, kde se mimo jiné tyčily dvě dekorativní sochy lvů z každé jedné strany.

Mužská stráž ho ale do zámeckého sídla jen tak nepustila, když mu před nosem stály dvě překřížené halapartny.

„Jak se opovažujete mě nepustit do panství?!“ Divil se sám vévoda zahalen do masky.

V okamžiku se na místě objevil velitel stráže. V bílé paruce s natočenými lokny na spáncích staženou do malého culíku, s typickou falešnou pihou na levé tváři, ve stylové krajkové kravatě a s koženými stuhami a přezkami ve středu klobouku.

„Pust'te ho dovnitř!“ Nařídil jim muž se zlatou broží připnutou na krajkové kravatě, se šavlí u pasu a silně výraznou čelistí. Zbrojaři uposlechlí rozkaz a pustili ho.

Muži se po tak dlouhé době objali. Velitel ho posléze s velkorysostí zavedl do sídla, aby mohli probrat svůj tajný plán.

Po nějakém čase napochodoval Richard do své pracovny, která se nacházela v přízemí. Zaražený mezi dveřmi civěl na dva muže, kteří se měli k sobě dost blízko, když se drželi pevně v objetí.

Velitel odtrhl svá vlhká ústa od muže zahaleného v masce a chopil se klobouku, co si při nádherném vzplanutí odložil na stůl.

„Co to má znamenat, Leopolde?“ ptal se vyděšený vévoda. Ještě v mé pracovně?!“ Měl hodně našťvaný výraz.

Leopold se jenom červenal a žádný vhodný a patřičný argument však nenacházel. Když vévoda přetočil zrak na maskovaného muže, ten se mu zdál poněkud povědomý. Ten postoj, ta postava něco uznávanému šlechtici stále říkala.

Pod maskou se skrývaly ty nejtemnější a nejzlejší oči, které patřily „Pánovi zla“!

„Promiňte, že se ptám... ale vy jste kdo?“ zajímal se Richard.

„Ty mě neznáš?“ zazněl hluboký hlas temného muže, který kráčel pomalu ke šlechtici.

Richard se hluboce stejně titulovanému vévodovi zahleděl do očí. Richardovi pak záhy vše ale došlo, když se i on jemu zahleděl do tváře tajemného muže. Temný muž v klobouku vytáhl dýku s ostrou čepelí ze své hole a bodl ho s ní do břicha.

Vévoda úplně ztuhl a sklátil se na zem. Vévodkyně, která náhodou kráčela za manželem, rázem ztuhla, když viděla svého manžela ležet na zemi a dva muže stojící nad ním.

Všimla si také dýky, kterou držel záhadný muž v ruce a byla celá od krve. Tajemný muž dal jasný pokyn hlavou veliteli, aby ji zadržel.

Velitel vzal vyděšenou ženu krutě za paži, ta se snažila z jeho sevření nějak vymanit.

Přibližující tajemný muž bodl ženu do prsou. Chlapec, vracející se domů se najednou povšiml hrozného stínu, jak drží dýkou a znovu podá ženu do hrudi. Edward s vytřeštěným zrakem uviděl ležící matku na podlaze, v kaluži krve, a kde jí krev doslova sršela z úst.

Chlapec dostal šílený strach z vycházejících mužů a běžel bleskurychle pryč.

Muži se prchajícího chlapce všimli. Zahalený muž nařídil veliteli: „Chyt' ho!“

Velitel uposlechl rozkaz a běžel za chlapcem.

Venku padl do náruče přímo komorníkovi. Komorník se začal divit, proč je chlapec takhle uřícený:

„Copak se děje, Edwarde?“

„Moje rodiče jsou mrtví!“ Řekl chlapec s uslzenýma očima. Vtom před nimi stanul velitel stráže s vytaseným kordem.

Komorník schoval chlapce za sebe a vytasil kord na svého soka.

„Nicholasi, nenut' mě, abych tě tím kordem probodl,“ varoval ho velitel.

„Uvidíme, kdo z nás bude rychlejší,“ odpověděl mu ironicky komorník a začal s ním šermovat. Uteč! Běž!“ Křičel komorník na chlapce.

Chlapci nezbývalo nic jiného než utéct. Prchal rovnou do lesa. Tam se schoval do hustého houští. S uplakanýma očima vše zpovzdálí sledoval. Veliteli se povedlo propíchnout Nicholasovi rameno. Ten zaječel bolestí a padl na kolena.

Chlapec mu chtěl jít na pomoc, ale dobře věděl, že když by vyběhl z úkrytu, zabili by ho.

Privolaná stráž přiběhla ke zraněnému muži a na povel velitele ho odvedli do vězení.

„Sakra, kde je ten kluk!“ Rozhlížel se kolem sebe velitel.

„Toho kluka chci mít mrtvého! Rozumíš!“

Řekl veliteli našťvaný muž v masce vrány a nasedl do kočáru. Když odjel kočár, velitel dal pokyn ostatním vojákům, aby každá zákoutí důkladně prohledali.

Chlapec se musel tedy schovat někam, kde je to bezpečnější. Běžel hlubokým lesem, vojáci na koních byli už pomalu na dosah.

Když se ohlédl za sebe, zakopl o pařez a poranil si koleno. Dupání kopyt už se stále hlasitě přibližovaly. Edward se na nohy, i když stěží musel postavit.

Na malém kopci pak zahlédl jeskyni, která byla pro něj jedinou záchranou. Utíkal co nejrychleji, aby se před nimi mohl schovat.

Strašně se bál, třásl se zimou a modlil se k Bohu, aby vojáci už zmizeli.

Pobouřený velitel svolal své vojáky a vyrazili s koňmi ven z lesa. Třesoucí se Edward naprosto unavený ulehl na studenou zem a schoulil se do klubíčka.

Druhý den ráno ho probudil nějaký zvuk vycházející zvenčí. Promnul si oči a šel se podívat ven.

V tu chvíli uviděl starého farmáře, dřevorubce, jak se synem sekají sekyrami do kmene stromu.

Vtom náhle postřehl mladý syn farmáře chlapce stojícího nahoře.

„Hele tati, koukej!“ namířil prst na chlapce. Otec se v momentě otočil.

Potom zasekl sekyru doprostřed kmene a promluvil na chlapce: „Copak tu pohledáváte, princi?“ Divil se starý dřevorubec.

„Je mi strašná zima... zima,“ vykotal ze sebe třesoucí se Edward a náhle omdlel.

„Pane bože,“ přispěchal se synem k ležícímu chlapci. Musí rychle do tepla! Je celý podchlazený.“

Vzal ho náručí a společně se synem ho odvedli do nedaleké chatrče.